

ἐμπορικῶν ἀπέβαλον τοὺς ἐπενδύτας των καὶ περιφέρουσι ἐλευθέρως τοὺς εἰρομασθοὺς κορσέδες των. Ἡ Ἐταιρία τῶν Ἱπποσιδηροδρόμων ἐξέυξεν εἰς τοὺς ἡμίονους τῆς τὰς καλοκαιρινὰς ἀμάξας· εἰς τὸ Καρφενεῖον τῶν Ὀλυμπίων ὄφθησαν οἱ πρῶτοι ποδόγυροι· οἱ Πατήσιοι ἔγιναν πατεῖς με πατώσε· ὁ κ. Καλλιγᾶς ἀπέβαλε τὸ παρδεσοῦ του διὰ νὰ μονομαχήσῃ καλλίτερα μὲ τὸν κ. Δηλιγιάννην· καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργιοδικείου οἱ λευκανθέντες ἀπὸ τὸ γῆρας καυμέδες πετοῦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Προέδρου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως ὡς τὰ πρῶτα ἄνθη τῶν ἀμυγδαλῶν. Μίαν νέαν μεταφορὰν καὶ τελειόνομεν. Ὅταν αἱ ἐσπέρας μας μεταβάλλωνται εἰς τριανταφυλλιαῖς ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν δύσεων, ὥρας τινὰς ὅταν τὸ ἐρυθρὸν τοῦ ῥόδου μεταβάλλεται εἰς πῦρ καὶ ἀπλοῦνται εἰς τὰ κράσπεδα τοῦ δρίζοντος, τοιαῦται πυρὸς ταινίαι, ἐφαντάσθημεν τὰ πυρονέφη αὐτὰ ὡς ἀστραπὰς ἀποτυπωθείσας οἰνοῖ διὰ χρωμοφωτογραφίας εἰς τὰς οὐρανίας ὀθόνας. Καλά;

Ὡς νὰ ἦτο ὁ Δῆμος πτωχὸς φοιτητῆς, τοῦ ὁποίου ἡ λάμπα τρεμοσβύνει ἢ τὸ σπαρματσέτο ἐφθασε εἰς τὰ κατώτερα του στρώματα, καθ' ἃ τὸ φιτῦλι ἀπορφανισθὲν τοῦ περὶ αὐτὸ λίπους κλαίει τὴν τύχην του, οἱ φανοὶ τοῦ ἀεριοφωτος κατήνησαν φανοὶ τοῦ Κοιμητηρίου ἢ κανδηλαὶ ποιητικαί. Οἱ ἄνθρωποι περπατοῦν εἰς τὸ σκότος. Πολλοὶ, συνειθισμένοι εἰς τὸ φῶς, δὲν καταλαμβάνουν τί τοὺς γίνεται. Παθαίνουν ὅ,τι οἱ ἐν θεάτρῳ, τοῦ ὁποίου τὰ φῶτα αἴφνης σβύνουν. Αὐτοὶ συνήθως ἀρχίζουν καὶ χειροκροτοῦν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει· ἀλλ' οἱ πελάται τῆς Ἐταιρίας τοῦ ἀεριοφωτος, ἀρχίζουν καὶ ποδοκροτοῦν, ὅχι πρὸς ἔκφρασιν ἀποδοκιμασίας, ἀλλὰ διότι δὲν βλέπουν νὰ περπατήσουν. Τί συμβαίνει; Ποῖος ληστεύει τὸ φειδωλευόμενον φῶς; Ὁ Δῆμος ἢ ἡ Ἐταιρία; Ἡμεῖς γνωρίζομεν τὸν κ. Δήμαρχον τιμιώτατον, ἀρα ληστεύει τὸ Συμβούλιον καὶ παρακαλοῦμεν τὸν κ. Εἰσαγγελέα νὰ τὸ παραπέμψῃ ἐπὶ νοσφίσει ἀλλοτρίου... φωτός.

Δυστυχῶς τὸ πανεπιστημιακὸν σκάνδαλον ἤρξατο ἐπιτεινόμενον. Τὸν κ. Ζωχιόν, προχθές, ὡς δαμιανιστὴν οἱ φοιτηταὶ ἔμα εἰσελθόντες ἐποδοκρότησαν· ζητήσαντα δὲ ἐξηγήσεις ἐκ νέου ἀπεδοκίμασαν· κατὰ φυσικὴν συνέπειαν τὸν κ. Αουκᾶν Παππαϊωάννου ἀνευφήμησαν, οὗτος δὲ παρεκάλεσε νὰ μὴ προβῶσιν εἰς τοιαύτας πανηγυρικὰς ἐκδηλώσεις, διότι δὲν συνηθίζει ν' ἀπαντᾷ εἰς βωμολοχίας, ὑπαινιγτόμενος τὸν κ. Ζωχιόν. Ὑπάρχει λοιπὸν πόλεμος καθηγητῶν, πόλεμος φοιτητῶν, πόλεμος σχολῆς καὶ ὑπουργείου. Αὐτὰ θὰ συμβαίνωσιν πάντοτε ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον δύο ἀρχαί. Καὶ τοῦτο πρέπει νὰ διορθωθῇ διὰ νομοθετικῆς ὁδοῦ. Ἡ τὸ πανεπιστήμιον ν' ἀρχῇ ἢ ἡ κυβέρνησις ν' ἀρχῇ. Αὐτὸς ὁ δισασμὸς εἶναι ἐλεύθερος· ἐνίοτε δὲ ἀποβαίνει καὶ κομικὸς.

ΚΑΥΜΕΔΕΣ

Καὶ πάλι καυμέδες καὶ πάλι φασαρία, ἐπιδρομαὶ καὶ μυθοὶ καὶ δέρατα καὶ πλοῦτη... Ἄς πάρῃ ἕμως τέλος καὶ αὐτὴ ἡ ἱστορία, καὶ ὁ κόσμος ἐβαρέθη ν' ἀκούῃ καὶ γὰρ τούτῃ.

Κι' αὐτοὶ ἴστην ἱστορία πολλὴ τιμὴ ἀφίνου, καὶ οἱ καυμέδες κι' ὅλα χαλάλι ἄς τοὺς γίνου.

Ὡ μὴ ἴστο κούτελό τους ἀφήσετε κηλίδα, ἄς μείνῃ ἡ τιμὴ των καὶ πάλι παστρικά... ἀφοῦ τὴν ἰδικὴ μας ἐκλέψαμε πατρίδα, ἄς κλέβουμε καὶ λίγο τὴ φίλη μας Τουρκία. Καὶ τί μᾶς μέλει τάχα τοὺς γείτονας ἂν κλέβουν, ἀφήσατε τοὺς Τούρκους τοὺς κλέφτας νὰ γυρεύουν.

Ἰδοῦ! εἰς τὸ Αἰγαῖον βαπόρι ἀρμενίζε, τὰ κύματα τὸ σπρώχνουν, ἀέρες τὸ φυτοῦν, κι' ἐκεῖνο θυμωμένο τὰ κύματα ξεσχίζει, κι' οἱ ναῦται καυμέδες ἴστο στόμα των μασσοῦν. Ἰστὴ Σμύρνη καὶ ἴστο Βῶλο χαρτάκια ξεφορτώνει, γυρίζει, πέρνει κι' ἄλλα, καὶ ἄγκυρα σηκώνει.

Βοήθα τὸ βαπόρι, Χριστέ καὶ Παναγία, μὴν πάθῃ ἴστα ταξειδία κανένα ξαφνικό· βοήθα νὰ πλουτίσῃ καὶ ἡ μυθολογία καὶ μ' ἄλλους Ἀργοναύτας καὶ μ' ἄλλη Ἰωλκὸ. Βοήθα τῆς Ἑλλάδος τ' ἀντάμικα παιδιὰ, μήπως οἱ παληο-Τούρκοι τὰ πάρουν μυρωδιὰ.

Ὡ! τώρα πιά τρώντι δὲν εἶναι παραμύθια οἱ μῦθοι οἱ ἀρχαῖοι, τὸ δέρας τῆς Κολχίδος... ὁ κάθε μῦθος εἶναι μιὰ ζωντανὴ ἀλήθεια, πρὸς δόξαν αἰωνίαν τῆς φίλης μας πατρίδος· Ἰδοῦ οἱ Ἀργοναῦται ἐνώπιον τοῦ κόσμου! σὰν ὄνειρο ἀρχαῖο διαβαίνουν ἀπ' ἐμπρός μου.

Ἐλάτε, Ἀργοναῦται χρυσοῖ, νὰ σᾶς φιλήσω, τὴν τέχνη σας ἄς μάθω καὶ τὰ μυστήριά σας, ἴστῃς τόσαις μηχαναῖς σας κι' ἐγὼ ἄς βοηθήσω, κι' ἀτρόμητος ἄς πλεύσω μαζί σας τὰς θαλάσσας. Ὡ! θέλω ἴστῃ ζωὴ μου μεγάλας ποικιλίας, μυστήρια, σκοτάδι, δαιμόνων συναυλίας.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο δὲν θέλω πιά νὰ μείνω, τὴν ἰδικὴ σας δόξα ζηλεύω καὶ φθονῶ, ἔβαρέθηκα τὸν κόσμο, κι' ἐπιθυμῶ νὰ γίνω, ἢ πειρατῆς ἴστο κῦμα, ἢ κλέφτης ἴστο βουνό. Κι' ἂν σχίζετε τοὺς Πόντους κι' ἂν τρέχετε πεζοί, ὦ νέοι Ἀργοναῦται, γιὰ πάρτε με μαζί.

Σουρῆς.

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΤΖΑ

(Ἰδε συνέχ. προηγοῦ. ἀριθμ.)

Ὁ Πάτροκλος Παλαμηδᾶς εἶναι ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς κατηγορίας, καὶ ὁ πρῶτος τύραννος τῆς ὑπερασπίσεως. Τί θὰ ἐδίδεν ἢ ὑπεράσπισις ἐὰν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ μάρτυρος αὐτοῦ, καὶ τί θὰ ἔχανεν ἢ κατηγορία ἐὰν ὁ Πά-